

บทที่ 1

ดาบวิเศษออกจากเตา

รัชศกหย่งชิ่งปีที่สามแห่งราชวงศ์หมิงเหว่ย เดือนหก วันที่หนึ่ง
ตามปฏิทินจันทรคติ

เห็นได้ชัดว่าเมื่อต้องเผชิญหน้ากับการโจมตีจากทัพใหญ่ของ
แม่ทัพมู่หรงเค่อแห่งแคว้นเยียน กองกำลังทหารปิงโจวที่อยู่ภายใต้
การบัญชาการของจางฝิงแม่ทัพอาวุโสแห่งแคว้นไฮ่จ้าวก็ไม้อาจ
ทำอะไรได้

ไม่ว่าทัพเยียนจะเคลื่อนไปถึงที่ใด กองกำลังทหารปิงโจวก็ได้แต่
ตั้งอาวุธยอมแพ้อยู่ตลอด เพียงไม่กี่วันป้อมสกุลนักร้อยบนดินแดน
ปิงโจวก็ตกเป็นของแคว้นเยียน จูเก๋อเซียงแม่ทัพเจิ้งซี (พิชิตประจิม)
ของจางฝิงถึงขนาดยกป้อมหนึ่งร้อยสามสิบแปดป้อมให้แคว้นเยียน
ทั้งที่ยังไม่ทันได้ออกรบ มู่หรงเค่อไม่เพียงมอบเงินบำรุงขวัญให้บรรดา
แม่ทัพและทหารที่ยอมสวามิภักดิ์เหล่านั้น แต่ยังให้ทหารชั้นสูงพวกนั้น
มียศมีตำแหน่งเช่นเดิม การกระทำของเขาซื้อใจชาวบ้านละแวกปิงโจว
ได้มากโข

ด้วยเหตุนี้จึงฝังที่ปักหลักอยู่ที่ปึงโจวจึงล้มเลิกความคิดที่จะต่อด้าน หลังนำกองกำลังทหารสามพันกว่านายถอยไปอยู่ที่ฝั่งหยางได้ไม่นานก็ยอมสวามิภักดิ์ต่อมู่หรงเค่อ กองกำลังแคว้นเยียนไม่เพียงแพบไม่เสียหาย แต่ยังได้ปึงโจวมาไว้ในกำมือง่ายดาย

มู่หรงเค่ออาศัยจังหวะนี้นำกองกำลังที่ได้รับชัยชนะของตนเข้าปิดล้อมเยี่ยเฉิงเมืองหลวงของหฺร่นเว่ย ทว่าเพราะกำแพงเมืองเยี่ยเฉิงแข็งแกร่ง ทัพเยียนเองก็ไม่ชำนาญในการเข้าโจมตีเมือง หลังบุกโจมตีอยู่เป็นนานแต่ก็ไม่สัมฤทธิ์ผล สุดท้ายจึงได้แต่คุมเชิงกันอยู่อย่างนั้น

ในเวลาเดียวกันตัวนคานที่ครอบครองดินแดนซิงโจว เพราะสูญเสียใหญ่หลวงจึงตัดสินใจทำตามคำแนะนำของแม่ทัพใหญ่อูเหมิงปิดล้อมเส้นทางเชื่อมต่อเขาไท่ซานกับจีหนาน หมายถึงตายถึงอู่หมิงไว้บนเขา

ทัพเยียนยังไม่บรรลุภารกิจสยบดินแดนทางตอนเหนือของแม่น้ำหวงเหอ ตัวนคานเองก็ยังไม่โจมตีรุกคืบเข้ามา ทำให้ถึงอู่หมิงมีโอกาสพัฒนากองกำลังของตน ภายใต้การนำของถึงอู่หมิง พวกทหารกับชาวบ้านบนเขาต่างร่วมแรงร่วมใจเป็นหนึ่ง หลังพยายามกันอยู่สิบกว่าวัน ในที่สุดพวกเขาก็สร้างเตาหลอมเหล็กเตาแรกได้สำเร็จ

หลังเตาหลอมสร้างเสร็จ ถึงอู่หมิงก็ให้คนขนแร่เหล็กกับถ่านหินมาจากเหมือง ลงมือหลอมเหล็ก

วันแรก ตะวันฉายแสงร้อนแรง งานต่างๆ บนเขาต่างหยุดลงเป็นการชั่วคราว หวังเหมิงตั้งเครื่องสักการะภูตผีและเทพเจ้าไว้รอบๆ เตาเผา มีเด็กผู้ใหญ่จำนวนมากเข้ามาห้อมล้อมมุงดู

ถึงอู่หมิงไม่สนใจพิธีกรรมเช่นไหว้อะไรพวกนั้นเลยสักนิด เขาเฝ้าตรวจสอบไปตามรอยต่อต่างๆ ดูว่ายังมีอะไรขาดตกบกพร่องบ้างหรือไม่

เตาหลอมนี้เขาออกแบบด้วยตัวเอง ด้านล่างเป็นที่ว่างขนาดใหญ่ ภายในเต็มไปด้วยไม้พินกับฟางหญ้าแห้งที่ลูกติดไฟได้ง่าย อีกทั้งยังมี ถ่านหินอีกจำนวนหนึ่งปูลองไว้ ที่อยู่ด้านบนคือปล่องควันยาวสูง ประมาณตึกสามชั้น

ที่อยู่รอบเตาหลอมยังมีกล่องหีบลมอีกสี่กล่อง หวงต้า หวงเอ๋อร์ หลี่เหล่าซือยืนล้อมกล่องหีบลมอยู่รอดเตาหลอม

เตาหลอมถูกอบด้วยไฟต่ำอยู่ระยะหนึ่งก่อนแล้ว ตอนนี่แค่รอ จุดไฟเท่านั้น ช่างช่องเดิมวัดฤดูบมีทหารถือพลั่วเหล็กยืนกันอยู่เป็น จำนวนมาก พร้อมโยนถ่านหินเหล็กเข้าไปในช่องทุกเมื่อ

หลังพิธีเช่นไหว้จบสิ้น หวังเหมิงก็เดินไปหยุดอยู่ข้างถังอิ๋หมิง พุดอย่างนอนน้อม "นายท่าน ทุกอย่างพร้อมแล้ว เหลือแค่จุดไฟเท่านั้น"

ถังอิ๋หมิงพยักหน้า ตะโกนบอกทหารที่อยู่ข้างๆ "เอาคบไฟมา!"

ทหารที่ยืนอยู่อีกด้านยื่นคบไฟที่เตรียมไว้แล้วให้ถังอิ๋หมิง เขา ลงมือจุดคบไฟด้วยตนเอง ก่อนจะเดินตรงไปยังช่องเดิมวัดฤดูบ โยนคบไฟที่ลูกติดไฟนั้นเข้าไปด้านใน

ในเตาล้วนแต่เป็นวัดฤดูบไฟง่าย พอเจอประกายไฟเข้าก็ลุกไหม้ ขึ้นทันที เปลวไฟลุกลามซำๆ กลืนกินวัดฤดูบติดไฟในเตา

เพียงไม่นาน เปลวไฟร้อนแรงก็ลุกโชนเผาไหม้ถ่านหินที่อยู่ภายใน เปลวไฟคุโชนมากขึ้นทุกที ควันดำลอยขึ้นเหนือเตาหลอมซำๆ ครั้นควันดำก่อตัวหนาขึ้น ถังอิ๋หมิงก็โบกมือตะโกน "หวงใหญ่ หวงเล็ก สูบหีบลม"

"ขอรับ!" หวงต้า หวงเอ๋อร์ขานรับพร้อมกัน

หวงต้า หวงเอ๋อร์ หลี่เหล่าซือสูบหีบลมพร้อมกัน เร่งเปลวไฟ ในเตาเผาให้ยิ่งไหม้กระพือ เพียงไม่นาน ถ่านหินสีดำก็เรืองแสงสีแดง

ควันลอยออกมาจากปล่องมากขึ้นเรื่อยๆ ก่อนจะเริ่มเบาบางลง
ในเวลาไม่นาน แสงไฟสีแดงฉานฉายลอดออกมาพร้อมกับฝุ่นละออง
ที่ลอยละล่องไปในอากาศ

ยิ่งกลองหีบลมถูกสูบอัดเร็วขึ้นมากเท่าไร เปลวไฟภายในเตาก็ยิ่ง
ลุกสูงมากขึ้นเท่านั้น หลังประเมินว่าเผาได้พอสมควรแล้ว ถึงอึ้งหิมิง
ก็ตะโกนบอกพวกหูเหียนที่ยืนอยู่ข้างช่องเดิมวัดตุติบ "ได้แล้ว เดิม
วัดตุติบลงไป!"

หูเหียนตอบรับ นำผู้คนลงมือเดิมถ่านหินลงไปในเตาเผา

หลังเดิมถ่านหินเสร็จ พวกเขาก็เดิมแร่เหล็กกับหินปูนขาวที่
กองอยู่ข้างๆ เข้าไป แร่เหล็กกับหินปูนขาวถูกทุบจนกลายเป็นก้อนเล็ก ๆ
หลังเดิมพวกมันลงไปประมาณสิบสองตัน* เมื่อแร่เหล็กกับหินปูนขาว
ผสมเข้าด้วยกันเป็นที่เรียบร้อย พวกเขาก็หยุดมือ

งานเดิมวัดตุติบดำเนินไปช้าๆ อยู่หลายชั่วยาม ใครเห็น้อยก็
ผลัดเปลี่ยนเอาคนอื่นเข้ามาทำแทน วนเวียนซ้ำไปซ้ำมาเช่นนี้ไม่มีหยุด

เห็นพวกทหารทำงานเหน็ดเหนื่อยเช่นนั้น ถึงอึ้งหิมิงก็อดบอกกับ
ตัวเองไม่ได้ ดูท่าต้องคิดหาวิธีสักหน่อยแล้ว ฟังพาแต่แรงงานคนแบบนี้
คงไม่ไหว ต้องสร้างสายพานลำเลียงอะไรพวกนั้นขึ้นมา จะได้ประหยัด
กำลังคนควบคุมดูแลเตาหลอม

"นายท่าน พวกเราต้องเผาไปอีกนานเท่าใด" หัวงเหมิงที่ยืนอยู่
ข้างๆ ถาม

ถึงอึ้งหิมิงตอบ "งานหลอมเหล็กจำเป็นต้องใช้เวลา บางทีอาจนานมาก
ยิ่งไปกว่านั้นนี่ยังเป็นครั้งแรกอีก เช่นนี้แล้วกัน ท่านให้คนอื่นกลับไปก่อน
ข้าจะทิ้งทหารสองร้อยนายเผ่าที่นี้ไว้ พรุ่งนี้เข้าค่ายแวะมาดูผลลัพธ์"

* ต้น มาตราชั่งโบราณของจีน ในสมัยเว่ยจิ้น 1 ตันหนักประมาณ 26.7 กิโลกรัม

หวังเหมิงพยักหน้า "นายท่าน หลายวันมานี้ท่านยังอยู่กับการสร้างเตาหลอมจนไม่ได้หลับไม่ได้นอน เช่นนี้มีผู้มอบหมายที่นี้ให้ข้าดูแล นายท่านจะได้กลับไปพักผ่อน"

"ไม่ได้ เรื่องนี้พวกท่านไม่เข้าใจ ข้าถึงต้องดูแลเอง หากเกิดอะไรผิดพลาดขึ้น ความพยายามตลอดหลายสิบวันมานี้มีเท่ากับสูญเปล่าหรือ" ถึงอี่หมิงพูด

"ทว่านายท่านเป็นผู้นำชาวบ้านนับหมื่น ร่างกายต้องแบกรับภาระหนาหนัก หาก..." หวังเหมิงเตือน

"ฮ่าๆ ท่านถูกขี้อวดใจเถอะ ไม่มีหากอะไรทั้งนั้น ข้ารู้จักดูแลตัวเอง หลายวันมานี้ท่านกับพวกหวงตำฝึกทหารเหน็ดเหนื่อยไม่ใช่เหนื่อยหัวหน้าของคนอื่นๆ หรือก็ไม่มีใครได้อยู่ว่าง พวกท่านล้วนเป็นขุนนางผู้สร้างคุณูปการใหญ่หลวง มีภาระหน้าที่สำคัญต่างๆ ต้องแบกรับสมควรพักผ่อนให้มากถึงจะถูก" ถึงอี่หมิงกล่าว

หวังเหมิงได้แต่ตอบ "นายท่าน เช่นนั้นเพียงคืนข้าจะมาเปลี่ยนเวรกับท่าน"

"ไม่ต้อง ท่านถูกขี้อวดกลับไปพักผ่อนให้สบายเถอะ ท่านเองก็เหนื่อยมามากแล้ว" ถึงอี่หมิงยืนกราน

หวังเหมิงจนปัญญา "เช่นนั้นข้าขอตัว นายท่านรักษาตัวด้วย"

ถึงอี่หมิงโบกมือ "ไปเถอะๆ"

หวังเหมิงหันหลังเดินไปบอกกับพวกชาวบ้านที่มามุ่งดูให้แยกย้ายกันกลับที่พัก หลังเขาที่คึกคักอยู่แต่เดิmjู่ๆ ก็กลับกลายเป็นสงบเงียบ

เตาหลอมลุกไหม้อยู่เกือบตลอดทั้งวันทั้งคืน เช้าวันที่สอง หวังเหมิงพาคนมาอีกครั้ง ถึงอี่หมิงให้คนจุดเตาเผา พอเห็นความร้อนของเตาเผาสูงได้ที่ก็ให้คนเคลื่อนหินที่ปี ดอยู่ตรงช่องปล่อยเหล็กเหลวออก

พร้อมใช้แท่งเหล็กยาวๆ เขี่ยเอาดินเหนียวที่อุดอยู่ออก ปล่อยให้เหล็กเหลว สีแดงส้มไหลตามร่องที่อยู่บนพื้นผ่านเตาอุ่นลม ก่อนจะปล่อยให้ไหลเข้าไปในเตาเผา

เสียงร้องตะโกนยินดีดังกระหึ่ม หลังทำงานเหน็ดเหนื่อยยาวนาน ต่อเนื่องกันอยู่สิบกว่าวัน ในที่สุดผลลัพธ์ของความเหน้อยากก็ปรากฏขึ้น ต่อสายตา แล้วเช่นนี้จะไม่ให้พวกเขาตื่นเต้นดีใจได้อย่างไร!

ถึงอึ้งหึงไม่มีเวลาตะโกนดีใจ พอเห็นว่าได้ที่แล้ว เขาก็รีบใช้ ก้อนหินกับโคลนปิดขวางช่องปล่อยให้เหล็กเหลว ทั้งนี้ก็ด้วยเพราะในเตาเผาบรรจุเหล็กเหลวได้ปริมาณจำกัด หลังเหล็กเหลวไหลเข้าไปในเตาเผา ถึงอึ้งหึงก็เปิดประตูเตา เพราะปล่องควันสูงๆ คอยช่วยดูดลม หลังเปลวไฟพุ่งลากลมออกข้างนอกครั้งหนึ่งมันก็หดกลับเข้าไปในเตา เปลวไฟร้อนแรงลูกลามเผาไหม้อยู่บนเพดานเตา สองสะท้อนอยู่กับเหล็กเหลวนท่อบนเตาเกิดเป็นประกายแสงวูบวาบ

"ใจวชวง อีกเดี๋ยวพอข้าเรียก เจ้าก็รีบสืบเอาก้อนเหล็กออกมา ตีมันลงบนแท่นตีเหล็กที่เตรียมไว้ แสดงฝีมือช่างตีเหล็กของเจ้าออกมา!" ถึงอึ้งหึงตะโกนบอกใจวชวง

ใจวชวงพยักหน้าหนักแน่นพลางขานตอบ "นายท่านวางใจได้!"

ถึงอึ้งหึงยื่นแท่งกวนเหล็กยาวๆ เข้าไปในเตาหลอม กวนเหล็กเหลวที่อยู่ภายใน เมื่อเหล็กเหลวที่มีความร้อนสูงสัมผัสกับอากาศบริสุทธิ์ สารคาร์บอนเนียมที่อยู่ภายในก็ทำปฏิกิริยากับออกซิเจนในอากาศทันที ไม่เพียงเกิดฟองอากาศ แต่ยังปลดปล่อยพลังงานความร้อนขนาดใหญ่ ออกมาอีกด้วย

เหล็กเหลวเดือดปุดๆ กากที่ดูไม่ต่างอะไรกับกากเต้าหู้ลอยแยก ออกจากเหล็กหลอม กองซ้อนกันอยู่อีกด้าน เนื่องจากความบริสุทธิ์ของ

เหล็กเพิ่มสูงขึ้นทีละน้อย จุดหลอมเหลวของมันจึงพลอยสูงตามไปด้วย เหล็กเหลวที่กระเพื่อมไหวเริ่มกลายเป็นวัตถุแข็งของแข็งไปที่ละนิด ก่อนจะจับตัวเป็นก้อนกลายเป็นเหล็กหล่อกระด้างกระด่าง

ถึงอึ้งหมิงใช้แท่งกวนเขี่ยก้อนเหล็กนั้นมาที่ปากเตา ก่อนตะโกนเสียงดัง "โจวซวง! ได้เวลาแล้ว"

พอได้ยินถึงอึ้งหมิงตะโกน โจวซวงก็รีบใช้คีมคีบเหล็กก้อนนั้น ออกมาวางลงบนแท่นดี แล้วหวดด้วยค้อนเหล็กเสียงดังสนั่น

โจวซวงหวดกระหน่ำค้อนเหล็กอย่างต่อเนื่อง ประกายไฟกระเด็น แพลบปลาบไปทั่ว เพียงไม่นานนากากที่อยู่ด้านในก็ถูกเค้นออกมา ปลิวกระเด็นกลายเป็นสะเก็ดไฟ ปริมาตรของมันเริ่มหดเล็กลง สีที่เคยแดงส้มก็เริ่มหมองลงทีละน้อย สุดท้ายก็กลายเป็นแท่งเหล็กแท่งหนึ่ง โจวซวงวางแท่งเหล็กลงบนเตาเผาที่อยู่อีกด้านเพื่อเพิ่มความร้อนรอ ดีเหล็กใหม่อีกรอบ ขณะเดียวกันก็คีบแท่งเหล็กอีกแท่งที่อยู่ในเตาเผา ออกมาทำแบบเดิมซ้ำอีกราว

หวงต้าดูอยู่ข้างๆ พอเห็นถึงอึ้งหมิงเหนื่อยจนแทบไม่ไหว ก็รีบเข้าไปปรับเอาแท่งกวนในมือถึงอึ้งหมิงมาถือไว้ "นายท่าน! ท่านเหนื่อยมากแล้ว พักสักครู่เถอะ ที่นี้ข้าจัดการเอง!"

"เจ้ากับโจวซวงต้องทำงานประสานกันให้ดี!" ถึงอึ้งหมิงตะโกนก่อนมอบแท่งกวนเหล็กในมือให้หวงต้า

ถึงอึ้งหมิงไปนั่งอยู่อีกด้าน มองดูหวงต้าลงมือทำงานเลียนแบบตนเอง ปากก็พร่ำชี้แนะไม่หยุด เพียงไม่นาน หวงต้าเองก็เหนื่อย หวงเอ๋อร์ เข้ามารับงานในมือหวงต้าต่อ ทุกคนต่างสลับผลัดเปลี่ยนกันเข้ามาทำงาน

หลิวซานพาคนจำนวนหนึ่งคอยเติมถ่านหินกับถ่านไม้เข้าไป

ในเตา ภายใต้อเสียงตะโกนดังลั่นของถั่งอึ้งหึง กากถูกตักออกตรงตามเวลาที่กำหนด เพียงไม่นาน บนพื้นก็เต็มไปด้วยแห่งเหล็กที่ตีออกมาได้ ปริมาณน่าจะมีสักราวๆ พันกว่าชั่ง

"เร็วจริงๆ!" หวงดำปาดเหงื่ออย่างตื่นเต้น

ถั่งอึ้งหึงมองควัดตูดิบที่ลดลงที่ละน้อย หัวคิ้วขมวดเข้าหากันก่อนตะโกน "เถาเป้า มานี่"

"นายท่าน ท่านเรียกข้า?" พอได้ยินถั่งอึ้งหึงเรียกหา เถาเป้าก็วิ่งรี่เข้ามา

"เจ้ารีบลงเขา บอกหวังเจียนกับหวังชายที่อยู่ที่นี่ให้รีบมาหานินกับเหมืองเหล็กว่าควัดตูดิบที่นี่ใช้เจียนหมดแล้ว ให้พวกเขาหยุดงานเหมืองชั่วคราว ถ้าเสียงควัดตูดิบทั้งหมดมาที่นี่" ถั่งอึ้งหึงมอบหมายงาน

ถั่งอึ้งหึงตะโกนเสียงดังลั่นขึ้นอีกครั้ง "โจวซวง!"

โจวซวงในเวลานี้กำลังพักผ่อนอยู่อีกด้าน พอได้ยินถั่งอึ้งหึงเรียกก็วิ่งตรงเข้ามาทันที "นายท่าน ท่านเรียกข้า?"

"เจ้าเป็นช่างตีเหล็ก ตอนนี้พวกเขาต่างรู้วิธีหลอมเหล็กแล้ว เจ้าใช้เหล็กหล่อพวกนั้นดีอาวุธได้หรือไม่" ถั่งอึ้งหึงถาม

โจวซวงตอบ "นายท่าน ท่านต้องการอาวุธอะไร"

ถั่งอึ้งหึงคิด "ข้าอยากได้ดาบสักเล่ม เจ้าตีได้ไซหรือไม"

"นายท่าน ดาบมีดาบเหล็ก ดาบเหล็กกล้า ดาบเหล็กกล้าบริสุทธิ์ ดาบเหล็กกล้าเนื้ออ่อน ดาบเหล็กกล้าทมิฬ ดาบวิเศษ รวมทั้งหมดหกระดับ เหล็กหลอมนานกลายเป็นเหล็กกล้า เหล็กกล้าหลอมนานกลายเป็นเหล็กกล้าบริสุทธิ์เนื้ออ่อน หากหลอมต่อไปจะกลายเป็นเหล็กทมิฬ หากหลอมซ้ำอีกถึงตอนนั้นมันก็จะกลายเป็นเหล็กวิเศษ คนทั่วไปจะรู้จักแต่การตีดาบเหล็กกับดาบเหล็กกล้า ส่วนดาบเหล็กกล้า

บริษัทนั้นตีสิบเล่มเสียหายเก้าเล่ม ดาบเหล็กกล้าเนื้ออ่อนตีร้อยเล่มเสียหายเก้าสิบเก้าเล่ม ส่วนดาบเหล็กกล้าทมิฬกับดาบวิเศษนั้นถือเป็นดาบหายาก ไม่ทราบว่านายท่านต้องการดาบชนิดใด" โจวซวงถาม

ได้ยินโจวซวงพูดเข้าอกเข้าใจเรื่องดาบดีเช่นนั้นถึงอึ้งหิมก้ถามขึ้น "แน่นอนว่าข้าย่อมต้องอยากได้ดาบวิเศษที่ตัดทองเฉือนหยกได้ เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะได้ดาบชนิดใดเป็น"

"นายท่าน ตระกูลข้าเป็นช่างตีเหล็กมาหลายต่อหลายรุ่น ทักษะการหลอมดาบหรือก็ถ่ายทอดสืบต่อกันมาจากรุ่นสู่รุ่น เมื่อถึงรุ่นข้า แม้จะยังไม่อาจจัดเป็นตระกูลช่างดาบเลื่องชื่อได้ ทว่าข้าเองก็ปรารถนาจะมีโอกาสได้ตีดาบวิเศษให้นายท่านสักเล่ม เพียงแต่อาจใช้เวลานานอยู่สักหน่อย อีกทั้งยังต้องการคนที่มีทักษะการหลอมเหล็กคอยช่วยด้วย" โจวซวงตอบ

ถึงอึ้งหิมหัวเราะเสียงดัง "ได้ เรื่องนี้ไม่ยาก ชาวบ้านบนเขาไท่ซหานมีชื่อเสียงว่ามึน ในหมู่พวกเขาต้องมีช่างเหล็กแน่ ข้าจะช่วยเจ้าหาลูกมือดีๆ สักหลายๆ คนช่วยเจ้าตีดาบวิเศษ อย่างไรก็ตามพวกเราก็ไม่ขาดแคลนวัตถุดิบอยู่แล้ว"

"ขอรับ นายท่าน ไม่ทราบว่าท่านต้องการดาบด้ามสั้นหรือด้ามยาว" โจวซวงถาม

ถึงอึ้งหิมคิดในใจ ดาบด้ามยาวคงไม่ต่างอะไรกับดาบง้าวที่กวนอวี่ (กวนอู) ใช้ ดาบประเภทนั้นใช้ยาก ผู้ดาบด้ามสั้นที่ช่วยคว่าได้ทันท่วงที่ไม่ได้

"ข้าต้องการดาบด้ามสั้น ยาวสักประมาณด้ามกระบี่เท่านั้นก็ได้แล้ว" ถึงอึ้งหิมตอบ

โจวซวงบอก "เช่นนั้นข้าจะไปเตรียมการเดี๋ยวนี้"

"ดี ใช่แล้ว เจ้าต้องการลูกมือสักกี่คน"

"ความจริงแค่สามคนก็พอแล้ว ทว่าการตีดาบวิเศษใช้เวลา
มากกว่าปกติ ฉะนั้นข้าอยากได้ลูกมือมาสักหน่อย" โจวซวงตอบ

ถึงอึ้งหึงพยักหน้า "เช่นนั้นคั้นนี้เจ้าก็พักผอนสั่งสมเรี่ยวแรงกำลัง
ให้ดี พรุ่งนี้เริ่มลงมือตีดาบวิเศษให้ข้า"

"เช่นนั้นข้าขอตัวก่อน!" โจวซวงกล่าวอำลานอบน้อม

ถึงอึ้งหึงให้หวังเหมิงตามหาช่างเหล็กในหมู่บ้านอยู่
หลายวัน สุดท้ายก็รวบรวมคนที่เคยเป็นช่างเหล็กได้ร้อยกว่าคน ถึงอึ้งหึง
ตัดสินใจรับพวกเขาทั้งหมด ในสมองคิดอยากเปิดโรงผลิตอาวุธให้
โจวซวงเป็นหัวหน้าเสียให้รู้แล้วรู้รอด

วันถัดมา ถึงอึ้งหึงพาช่างเหล็กทั้งหมดไปพบโจวซวง โจวซวงเลือก
คนแค่สิบกว่าคนมาช่วยเขาตีดาบวิเศษ ส่วนคนอื่นๆ ให้ไปสร้างแท่น
ตีเหล็ก ผลิตอาวุธ

ถึงอึ้งหึงจับตาดูการฝึกทหารใหม่ไปพร้อมกับสถานการณ์ภายใน
โรงผลิตอาวุธ

สามวันต่อมา ทวนวงเดือนเหล็กกล้าบริสุทธิ์จำนวนสามร้อยเล่ม
ก็ถูกตีขึ้นเป็นที่เรียบร้อย ทวนทั้งสามร้อยเล่มนี้แข็งแกร่งมกริบกว่า
อาวุธที่พวกเขาเคยใช้อยู่แต่เดิม ทว่าเพราะพวกมันสร้างขึ้นจาก
เหล็กกล้าจึงหนักมืออยู่มิใช่น้อย น้ำหนักเฉลี่ยอยู่ที่ประมาณยี่สิบซั่ง

ทวนวงเดือนสามร้อยเล่มนั้นทำถึงอึ้งหึงตื่นตื่นดีใจอย่างมาก
เพราะทวนวงเดือนที่กองกำลังฉีหัวไช้นอกจากปลายทวนที่มาจากเหล็ก
แล้ว ด้ามทวนล้วนทำจากแท่งไม้กลมๆ ถูกฟันขาดได้ง่าย ทว่าทวน
พวกนี้ตีขึ้นจากเหล็กกล้าทั้งเล่ม ยามถือพวกมันลงสนามรบเช่นฆ่าศัตรู

พวกหวงตั๋ยยอมไม่ต้องกังวลกลัวว่าทวนจะถูกอีกฝ่ายพันขาดอีก

"โจวซวง ดาบวิเศษทำไปเท่าใดแล้ว" หลังตรวจดูทวนทั้งสามร้อยเล่ม
เรียบร้อย ถึงอี่หมิงก็หันไปถามโจวซวง

"เรียนนายท่าน เพราะในเตามีไฟลุกไหม้ไม่ขาด งานสร้างอาวุธ
จึงเป็นไปโดยสะดวก คาดว่าน่าจะสำเร็จสมบูรณ์ภายในวันนี้"
โจวซวงตอบ

ถึงอี่หมิงตื่นเต้นดีใจ "ลำบากเจ้าแล้ว เช่นนั้นคืนนี้ข้าค่อยมาดูใหม่"
ตกคำ ถึงอี่หมิงมาจริงตั้งคำ ในเวลานี้โจวซวงกับช่างเหล็กอีก
สองคนกำลังทำงานอยู่ คนหนึ่งควงค้อนใหญ่ อีกคนใช้ค้อนเล็ก ส่วน
อีกคนใช้ค้อนเหล็กตีดาบที่ตีขึ้นเป็นรูปเป็นร่างแล้วเอาไว้

โจวซวงจ้องมองดูเปลวไฟร้อนระอุภายในเตา ครั้นตัวดาบถูกเผา
จนถึงระดับความร้อนที่ต้องการ เขาก็ชักดาบออกมารวดเร็ว ปิดเอาดิน
ที่อยู่ทางด้านบนทิ้ง แขนเขาลงไปในน้ำหลายต่อหลายครั้ง หลังชุบไฟ
แช่น้ำเสร็จ ดาบก็แข็งตัว

หลังชุบไฟแช่น้ำแล้วยังต้องอบคืนไฟ คือการนำดาบไปเผาไฟ
อีกครั้งจนหยดน้ำที่ผิวด้านบนเดือดเฝ้า แล้วค่อยๆ เย็นตัวลงที่ละน้อย
วิธีการเช่นนี้จะทำให้เหล็กเหนียวมากยิ่งขึ้น ขั้นตอนเหล่านี้ล้วนแต่
พิถีพิถัน เสร็จแล้วยังต้องใช้หินลับที่ใช้ในการตีดาบเป็นการเฉพาะ
ขัดให้ขึ้นคม หลังจากนั้นก็ให้ช่างขัดผิวของมันซ้ำอีกรอบ ก่อนจะ
ประกอบเข้ากับด้ามเพื่อทำการทดลองดาบ เมื่อทุกอย่างเสร็จสิ้นก็
นำมันสอดเก็บเข้ากับฝักดาบที่เตรียมไว้ เพียงเท่านั้นขั้นตอนการตี
ดาบวิเศษก็เป็นอันสิ้นสุด

โจวซวงแช่ดาบวิเศษที่ดีที่สุดเสร็จลงในน้ำเย็นอยู่เป็นนานกว่าจะ
เอามันขึ้น หลังจากสอดเก็บมันเข้าฝักดาบเป็นที่เรียบร้อย เขาก็ประคอง

วางมันลงตรงหน้าถึงอึ้งหิมิง

"นายท่าน เชิญลองดาบวิเศษได้!" โจวซวงพูดน้ำเสียงแจ่มชัด

ถึงอึ้งหิมิงยื่นมือออกไปรับดาบ ทันทีที่ดาบถึงมือ เขาก็รู้สึกได้ถึง ความร้อนที่ยังสะสมอยู่บนตัวดาบ ถึงอึ้งหิมิงชักมันออกจากฝัก ประกายแสง เย็นเยียบวาดผ่านรัตติกาลมืดมิด

"นายท่าน เชิญลองดาบ!" โจวซวงคว้าทวนเหล็กกล้าเล่มหนึ่ง ขึ้นมาถือไว้ตรงหน้าถึงอึ้งหิมิง

ถึงอึ้งหิมิงชูดาบวิเศษฟันใส่ทวนเหล็กกล้าอย่างรวดเร็ว เสียง กังวานใสดังขึ้นเสียงหนึ่ง ทวนเหล็กขาดเป็นสองท่อน

"ฮ่าๆ! ใช้ดาบวิเศษจริงๆ!" ถึงอึ้งหิมิงร้องอย่างยินดีขณะมองดู ดาบวิเศษในมือ ตัวดาบไม่มีอะไรบุบสลายแม้แต่รอย

"ยินดีด้วยนายท่าน!" โจวซวงกับผู้คนที่อยู่รายรอบต่างพากัน แสดงความยินดี

ถึงอึ้งหิมิงดีใจเหลือกำลังที่ได้ครอบครองดาบวิเศษ เขาตั้งชื่อมัน ว่า 'แตกทัพ'

'แม้แตกทัพอย่าได้ทุกข์ระทม ศาสตราคมเบิกนุกปณิธาน' กลอน บทนี้เดิมทีกล่าวถึงการส่งเพื่อนที่ต้องจากลาไปออกทัพ แต่งขึ้นโดยกวี สมัยถึง แต่วรรคหลังชวนให้นึกถึงเหตุการณ์แตกทัพของตนเองยิ่งนัก ส่วนเรื่องที่ว่าใครเป็นคนแต่งบทกวีนั้นถึงอึ้งหิมิงก็จำไม่ได้แล้ว

ถึงอึ้งหิมิงเก็บแตกทัพกลับเข้าฝัก หันไปบอกกับช่างเหล็กร้อยกว่าคน ที่อยู่ภายใต้การดูแลของโจวซวง "หลายวันมานี้พวกเจ้าต่างลำบากแล้ว นับแต่นี้ไปจงใช้ความสามารถที่มีอยู่สร้างอาวุธชั้นยอดให้กับทหารหาญ ของพวกเรา"

ทุกคนต่างขานรับเสียงดังกังวาน "พวกข้าจะขอจดจำคำของนายท่าน"

ถึงอึ้งหิมถึงแตกทัพไว้ในมือ เดินไปหยุดอยู่หน้าโจวซวง "โจวซวง วันหน้าเจ้าจงนำคนเหล่านี้สร้างอาวุธและชุดเกราะให้กับกองทัพ รับหน้าที่เป็นหัวหน้าดูแลโรงผลิตอาวุธ ข้าจะรับสมัครคนเพิ่มอีกห้าร้อย เจ้ากับนายช่างคนอื่นๆ ใช้เวลาว่างสอนพวกเขาตีหลอมอาวุธ"

โจวซวงพูดตื่นเต้น "ขอบคุณนายท่านที่เห็นความสำคัญของข้า ข้าจะทำงานรับใช้นายท่านอย่างสุดความสามารถ"

"ฮ่าๆ ดี พวกเจ้าเหน็ดเหนื่อยกันมามากแล้ว กลับไปพักผ่อน ให้เต็มที่เถอะ"

ครั้นกลับถึงจวนขุนพล ถึงอึ้งหิมก็รู้สึกเนื้อตัวอ่อนระทวยหมดสิ้น เรี่ยวแรง

"ท่านพี่ ในที่สุดท่านก็กลับมาแล้ว อาวุธสร้างสำเร็จหรือไม่" เห็นถึงอึ้งหิมกลับมาหลี่หู่ยก็รีบตรงเข้าไปต้อนรับ

"อืม ฮูหยิน เจ้าดู ถึงอึ้งหิมแกว่งเจ้าแตกทัพในมือไปมาต่อหน้า หลี่หู่ย

"นี่คือ...อาวุธที่เพิ่งทำสำเร็จ?" หลี่หู่ยถาม

ถึงอึ้งหิมพยักหน้าซັกแตกทัพออกจากฝัก ประกายแสงสว่างวาบ ดาบวิเศษแตกทัพปรากฏขึ้นต่อสายตาหลี่หู่ย

"ท่านพี่ ดาบเล่มนี้ดูคมยิ่งนัก ต้องเป็นดาบชั้นดีแน่ใช่หรือไม่" หลี่หู่ยมองดูแตกทัพพลางถาม

ถึงอึ้งหิมยิ้มพูด "หากมีใช้ดาบชั้นดี ข้าจะต้องการมันไปเพื่ออันใด ดาบวิเศษเล่มนี้ข้าตั้งชื่อให้มันแล้ว มันชื่อแตกทัพ มา เจ้าลองถือมันดู!"

ถึงอึ้งหิมยื่นแตกทัพในมือให้หลี่หู่ยถือ ทันทีที่ดาบถึงมือ นางก็ รู้สึกได้ถึงน้ำหนักมากมายมหาศาลของมัน นางเป็นเพียงสตรีอ่อนแอ

นางหนึ่งเท่านั้น ไหนเลยจะมีแรงถือไหว จึงเอ่ยปากบอกกับถึงอึ้งมิง
"ท่านพี่ ดาบเล่มนี้หนักยิ่งนัก"

"หนัก? อ่า...เจ้าว่าเช่นนั้นก็มีผิด ดาบเล่มนี้ตีขึ้นจากเหล็กกล้า
บริสุทธิ์มีหรือจะไม่หนัก ฮูหยิน วันพรุ่งนี้ข้าจะให้โจวซวงตีกระบี่น้ำหนักเบา
ให้เจ้าสักเล่ม เจ้าว่าดีหรือไม่" ถึงอึ้งมิงพูด

พอได้ยินเช่นนั้นหลี่หุ่ยก็พูดยินดี "ดียิ่งนักท่านพี่ ข้ายังไม่เคย
ได้จับกระบี่จริงๆ เลยสักครั้ง"

ถึงอึ้งมิงยิ้ม "ฮูหยิน เพลงกระบี่ของเจ้าฝึกไปเท่าใดแล้ว"

หลี่หุ่ยคืนแตกทัพให้ถึงอึ้งมิง พูดน้ำเสียงเป็นสุข "เพลงกระบี่ของ
จินหยงข้าเรียนรู้หมดสิ้นแล้ว เชื่อว่าฝึกอีกแค่เล็กน้อยก็ออกรบได้แล้ว"

ถึงอึ้งมิงเก็บแตกทัพเข้าฝึก ภายได้แสงไฟเขาสังเกตเห็นใบหน้า
ที่เคยขาวสล้างของหลี่หุ่ยดำคล้ำขึ้นเล็กน้อย ถึงอึ้งมิงยื่นมือลูบใบหน้า
ของหลี่หุ่ยเบาๆ พูดเอ็นดู "ฮูหยิน เจ้าตากแดดจนดำไปหมดแล้ว"

หลี่หุ่ยโอบกอดถึงอึ้งมิง แอบแก้มลงบนอกเขาพาลงพูด
ออกอ้อน "ท่านพี่ ข้าไม่กลัว ดำก็ดำไป ขอเพียงอยู่ข้างกายท่านจะให้ข้า
ทำอันใดข้าก็ยินดีทั้งนั้น"

ถึงอึ้งมิงอุ้มหลี่หุ่ยขึ้นวางลงบนเตียง ยิ้มเจ้าเล่ห์ "ฮูหยิน
หลายวันมานี้ข้ามัวแต่อยู่กับเตาหลอมอาวุธทหาร ไม่มีเวลาดูแลเจ้า
ไม่รู้ว่าเจ้าคิดถึงข้าบ้างหรือไม่"

หลี่หุ่ยพยักหน้าชัดเจน กอดถึงอึ้งมิงไว้ ร่างของเขากับนาง
กอดกระหวัดอยู่ด้วยกันไม่ห่าง

วันที่สอง ถึงอึ้งมิงหาคนให้โจวซวงได้อีกห้าร้อยคน อีกทั้งยังให้
จางกัน หลางซู่พาคนสร้างโรงผลิตอาวุธเพิ่ม

หลังจัดการเรื่องราวต่างๆ เสร็จ ถึงอึ้งหิมงก็มาถึงยังลานฝึก เขาเรียกทหารหญิงทั้งหมดให้ไปรวมตัวกันอยู่ที่กลางลาน เตรียมตรวจสอบดูความคืบหน้าของพวกนางตลอดระยะเวลาครึ่งเดือนที่ผ่านมา

บรรยากาศบนลานฝึกคึกคักเป็นที่สุด ทหารหญิงเหล่านั้นยืนประจำตำแหน่งของตน ตั้งขบวนเป็นเก้ากลุ่ม เตรียมรับการตรวจพลของอึ้งหิมง

หลังตรวจพลเสร็จ อึ้งหิมงก็พยักหน้าพึงพอใจ เขาบอกกับตัวเองในใจ ดูท่าครึ่งเดือนที่ผ่านมาทหารหญิงพวกนี้ไม่เพียงไม่เกียจคร้านหน้าซำยังประสบผลสำเร็จในการฝึกฝน แต่ละคนไม่เพียงมีทักษะแตกต่างกันออกไป หากยังรู้จักวิธีการจัดกระบวนทัพ รู้จักวิธีต่อสู้ทำสงครามอีกด้วย ไร้ใจของผลิตอาวุธเสร็จเรียบร้อยก่อน ถึงตอนนั้นข้าจะแจกจ่ายอาวุธให้ทุกคน ฝึกฝนทหารหญิงพวกนี้อย่างเข้มข้นจริงจังจนกลายเป็นกองกำลังที่เข้มแข็ง

"นายท่าน ทหารหญิงแสดงกระบวนพลเสร็จสิ้นแล้ว เชิญนายท่านกล่าวอะไรสักอย่างกับพวกนางด้วย" หวังเหมิงกระซิบ

อึ้งหิมงขยับขึ้นหน้าสองก้าวขึ้นไปยืนอยู่บนแท่น กล่าวกับทหารหญิงทั้งสองหมื่นที่อยู่กลางลานฝึก "วันนี้เป็นวันที่สมควรแก่การเฉลิมฉลองยิ่งวันหนึ่ง เพราะเขาไท่ซานของพวกเราได้ถือกำเนิดกองกำลังที่เข้มแข็งขึ้นอีกหนึ่งกอง การแสดงของพวกเจ้าเมื่อครู่ นับว่ายอดเยี่ยมยิ่งนัก นับแต่นี้ไปข้าขอแต่งตั้งกองกำลังทหารของพวกเจ้าขึ้นอย่างเป็นทางการ ให้ชื่อว่ากองกำลังเหนียงจื่อ (อิสตรี) หวังว่าวันหน้าพวกเจ้าจะเข้มงวดกวดขันต่อตนเอง เห็นตัวเองเป็นดังทหารนายหนึ่ง!"

"ขออนายท่านอายุยืนหมื่นปีหมื่นๆ ปี!" ทหารหญิงจำนวนนับหมื่นพันตะโกนก้อง

ถึงอึ้งหึงบอกกับหวังเหมิงอย่างพึงพอใจ "ท่านกุนซื่อ ก่อนหน้านี้ ท่านบอกให้ข้าตั้งธง วันนี้ข้าตัดสินใจแล้ว จะตั้งชื่อธงประจำทัพของพวกเราขึ้นอย่างเป็นทางการ ท่านว่าข้าควรตั้งชื่อธงประจำทัพของพวกเราว่าอันใด"

หวังเหมิงครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง "นายท่าน พวกเราเรียกธงประจำทัพว่าอันดีหรือไม่ รวบรวมเหล่าผู้กล้าทั่วหล้าร่วมต่อต้านพวกนอกด่าน"

"ดี เช่นนั้นต่อจากนี้ไปพวกเราก็จะใช้คำว่าอันเป็นชื่อธงประจำทัพของเรา รับช่วงต่อจากหรีนเว่ย สร้างแผ่นดินให้รุ่งเรืองสถาพร" ถึงอึ้งหึงพูดน้ำเสียงกระฉ่างชัด

สองวันให้หลัง เพื่อให้การใช้เตาหลอมเป็นไปได้อย่างสะดวกสบาย ประหยัดแรงมากขึ้น ถึงอึ้งหึงได้สั่งให้เหล่าผู้ใต้บังคับบัญชาติดตั้งกล่องหีบลมพลังน้ำ อาศัยน้ำในทะเลสาบหลังเขาที่ไหลอยู่อย่างไม่ขาดสาย ขับเคลื่อนกล่องหีบลมแทนแรงคน

อีกทั้งเขายังติดตั้งสายพานลำเลียงแบบง่าย ๆ ขึ้นอีกเส้น ให้คนหนึ่งถึงสองคนยืนอยู่ที่ช่องลำเลียง ทันทีที่ขยับสายพาน ถ่านหินแร่เหล็กก็จะถูกจำแนกลำเลียงส่งเข้าเตาเผาได้เอง

สองวันนี้เกิดเรื่องต่างๆ ขึ้นมากมาย โรงผลิตอาวุธของโจวซวง แค่เตาเผาเตาเดียวก็ผลิตชุดเกราะได้ถึงห้าร้อยสี่สิบชุด ชุดเกราะของเขานี้ แม้จะหนักอยู่บ้างแต่ก็ป้องกันคมศัสตราวุธได้ดีกว่าเกราะเหล็กทั่วไปหลายเท่า การฝึกฝนกองกำลังเหนียงจื่อเริ่มรวมกลุ่มอบรมใหม่อีกครั้งาว โดยมีหวังเหมิงเป็นผู้ฝึกสอน

ถึงอึ้งหึงอาศัยรายงานที่กวนเอ้อร์หนิวส่งกลับมา เตรียมคิดแผนการใหม่

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)